Elkander dragend in geloof
- in leven en sterven -

In liefdevolle en dankbare herinnering aan

JAN VAN GESTEL

Johannes Jacobus Maria

Emeritus-pastoor van onze parochie Groesbeek

* Diessen, 25 juli 1942 † Nijmegen, 15 januari 2026

Toen Jan op 12-jarige leeftijd Huize Halfweg, boerderij en café van zijn ouders in Diessen, verliet om naar 't Seminarie te gaan, werd hij kind van de geloofsgemeenschap. Na 12 jaar kwam de benoeming: Groesbeek! Verder weg van zijn vader en moeder kon bijna niet.
Maar in Groesbeek vond hij een warme gemeenschap, die een 'thuis' voor hem wilde zijn en die hem alle kansen bood om zijn jeugdig pastorale elan gestalte te geven: godsdienstles aan de lummels en meiden van de MULO, het opzetten van dans- en ontmoetingsavonden in de Blokhut, het oprichten van Jongerenkoor Vivace om zo de kerkdienst aantrekkelijk te maken en het oprichten van het onvolprezen Kindervakantiewerk.
De toenmalige pastoors, Swinkels, van Roessel en Gerrits gaven hem alle ruimte en daarna in 1987 werd hij zelf pastoor van de inmiddels gefuseerde parochie Sionsheuvel, Horst en Dorp.

Jan was een geliefd pastoor. Hij kende zijn mensen en mensen voelden zich door hem ook echt gekend in heel hun familiale achtergrond. Zijn diepste zorg was mensen met elkaar verbinden en ze bij de gemeenschap houden. Duizenden kinderen heeft hij via de doop naar de 1e Communie en het Vormsel begeleid, ze daarna weer ontmoet op school, bij hun huwelijk, de doop van hún kinderen en het overlijden van ouders en familieleden. Zo was hij er op alle knooppunten van hun leven. Tegelijk was hij als lid van veel verenigingen zichtbaar in het maatschappelijk leven. Wat er ook gebeurde, Jan was een constante; je kon hem elke dag wel ergens tegenkomen, terwijl hij uit het raam van de auto riep: "Hoe ist meé jullie moeder?" Jan dacht daarom wel eens dat hij in Groesbeek buiten de wet stond, maar niet elke agent was daarvan onder de indruk.

Jan was niet gericht op vroomheid. Hij meende dat God dat niet nodig had. Maar hij kon wel wakker liggen van conflicten met of tussen mensen, kon diep nadenken over hun motieven en aard en wist ze soms heel scherp en vooral met mededogen en humor te typeren.
Onder zijn leiding werd in 2010 de kerk prachtig opgeknapt, kregen hoofdaltaar en tabernakel hun oorspronkelijk plaats en werd de kruisweg geschilderd. Zijn meest veeleisende prestatie.

In 2013 ging hij met pensioen. De parochie uit handen geven was niet makkelijk voor hem. In 2016, na zijn 50-jarig jubileum kwam hij ten val. Het kwam niet meer goed. Stapje voor stapje moest hij loslaten. Erg pijnlijk vond hij: niet meer auto te kunnen rijden. Telefoon en Facebook verbonden hem toch dagelijks met talloze mensen. Op verjaardagen was het voor velen vanzelfsprekend dat hij belde.
Gelukkig was er deze jaren steun en toeverlaat Liesbeth om met hem op te trekken.
Jan, ons rest slechts heel veel dank. We zijn ervan overtuigd dat je ook vanaf de andere kant de weg naar onze harten wel zult vinden.

Pastoor Aloys van Velthoven en Parochiebestuur,
Liesbeth Peters – Klösters, dochter Vera en Familie van Gestel